

במדינה

שקיוו להשיג, בעזרת מחלתה, כספים רבים ככל האפשר.

אסתר בלוך, שממנות, ובעלת עיניים כחולות, עובדת כיום בקופת-חולים. היא סירבה להגיב. כל שהסכימה לומר היה: "אני טובלת עדיין מהשוק. בשום אופן לא תיארתי לעצמי שהעניין יקבל פירסום רחב כל-כך בעיתונים. יש לי מה לומר להגנתי. העיתונים קיפחו אותי. גם השופט. אבל כרגע איני מוכנה לדבר. כשיגיע הזמן, אסבר את עצמי".

"כפיות-טובה ועזות-מצח!" כך הגדיר השופט בוריס רפופורט את התנהגותה של אסתר כאשר חיבב אותה לשלם לצד ה-2 נבצע 3000 לירות הוצאות המישפט. במקום להיות אסירת-תודה לנתבעת, אשר פעלו רבות להצלת חייה, בהרה להגיש נגד מיטיביה תביעה מישפטית.

מישפט

יועץ במיבחן המישפט

גם היועץ המישפטי למומחה,

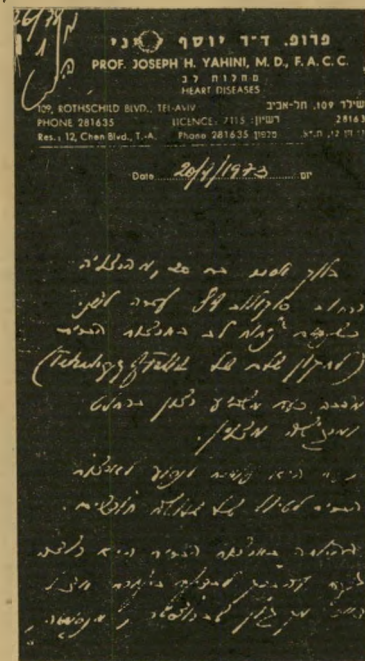
ככל אדם, עוזר לטעות.

האם הוא מיעה בשיקוליו

כפרשת קצין המישטרה

אהרון שרוש?

"זוהי החלטה שיש בה יותר חורים מאשר גבינה", כך, במרירות ובאירוניה,

חוות-ידעת הרופא

"כפיות טובה —

הגדיר מישפטן בכיר בשירות המדינה את החלטתו של היועץ המישפטי לממשלה, שלא להעמיד לדין את ניצב אהרון שלוש, ראש אגף החקירות במטה הארצי, שמסר עדות סותרת במישפט פלילי ("יועץ הס" תרים" העולם הזה 2127). באותו מישפט נקרא שלוש לתת עדות-הגנה במישפט של אלישבע (צ'ויס), רוקה שבעבר עמדה במרכזה של פרשיית-אהבים עם שר-הביט"חון דאז, משה דיין (העולם הזה 1794).

מייד לאחר מתן העדות הסותרת, הובאה הפרשה לידיעתה של פרקליטת מחוז תל-אביב, עורכת-הדין ויקטוריה אוסטרובסקי-כהן שהחליטה לא לפתוח בהליכים מישפטיים נגד שלוש. אלא שבעיקבות פירסום העדות בעיתונות התעניין היועץ המישפטי טי לממשלה בתיק וביקש לעיין בפרוטוקול קול המישפט. התיק נשלח לירושלים על-ידי עורך-דין סברין שרט, סגנה הבכיר של אוסטרובסקי-כהן, (פרקליטת המחוז היתה אותה עת בחופשה). הובא לעיונו של יעקוב קדמי, שכיהן אז כעוזרו של פרופסור אהרון ברק. קדמי אישר את החלטתה של אוסטרובסקי-כהן, והתיק הוחזר לבית-מישפט השלום בתל-אביב, שם הורשעה לבסוף אלישבע צ'ויס על-ידי השופט אילת. שאף איזכר בפסק הדין את הסתירות בעדותו של ניצב שלוש. סערה בברקליות. בתום המישפט התפרסם פסק-הדין בהעולם הזה, ואף פורסם תזכיר פנימי של עורך-דין אמנון

דרכי חיים

לב פתוח - כיס פתוח

הם הציגו את

חייה, והיא תבעה

אותם למישפט

פעם עוררה אסתר בלוך את דאגתם של אורחים רבים, כאשר נשקפה סכנה לחייה ותרומות רבות זרמו למען הצלתה. החדש היא עמדה במרכזה של סערה ציבורית, כאשר תבעה לדין שני אנשי-ציבור שעמדו בראש הוועד הציבורי שאסף תרומות להצלת חייה. שבע שנים אחרי הניתוח הגישה בלוך, תביעה מישפטית נגד מארגני ההתרמות, ובה דרשה להחזיר לה את יתרת הכסף שנשארה אחרי הוצאות הניתוח, לצורך הוצאות כלליות. בית-מישפט השלום בתל-אביב דחה את התביעה, והשופט גינה את התנהגותה.

נסיעה לאמריקה. בהיותה בת 17 נסעה אסתר בלוך עם אמה למינסוטה, ארצות-הברית, עברה שם בהצלחה ניתוח-לב-פתוח. כעבור שנתיים, ב-1973, פנתה אסתר אל הוועד הציבורי שמימן את נסיעתה הראשונה, וביקשה שיממן לה נסיעה נוספת לארצות-הברית.

הוועדה, בראשותם של חיים דינר ושלום כספי, שניהם אנשי-ציבור ידועים בהר-צליה, מימנה גם את נסיעתה זו, למרות שרופאה של אסתר בלוך ציין — בחוות-ידעת שהועברה אל חברי הוועד — כי מטרת הנסיעה אינה רפואית טהורה.

סיפר כספי, שהיה כאותה עת ממלא-מקום סגן ראש עיריית-הר-צליה:

אני לא הכרתי את אסתר או את מישפחה באופן אישי. חברי, חיים דינר, פנה אלי בבקשה להתנדב לגייס למענה כספים, שיצילו חי אדם. ואכן, הצלחנו לאסוף תרומות שהסתכמו ב-50 אלף לירות לערך. שלחנו את הנערה עם אמה לחוץ-לארץ, ואחרי שהניתוח הוכתר בהצלחה מלאה, הן שבו ארצה בתום שהייה בת כמה חודשים.

ב-1973 התבקשה הוועדה להתכנס שוב, ולדון בבקשה לנסיעה נוספת. גם לבקשה זו נענתנו.

עם שובה מהנסיעה השנייה, החלה אסתר פונה אלינו בבקשות שונות ומשוררות. נרמו לנו עליידי הוריה, שהנערה לעולם לא תוכל להיות מסודרת בחיים עקב מומה וכי להם, להוריה, אין היכולת להכבא בקניית דירה, למשל.

סרבנו בכל תוקף, הדגשנו, שכספי התרומות נועדו להצלת חייהם של אנשים ולא על-מנת להשיג להם ביטוס כלכלי. הנערה ומשפחתה לא היסטו לבוא במטר דרישות, שנענינו להן כאשר היו קשורות לבריאותה של אסתר. הבת ביקשה לצאת להבראה — יצאה, מובן שלא יכלה לצאת לבדה, ומימנו גם את שהייתה של אמה. לפני שלושה-ארבעה חודשים באה אסתר עם כל מיני קבלות מפוקפקות, כתובות בכתב-ידה, שבהן היא מצהירה שהיא משתמשת בכדורים העולים לה 1,200 לירות בחודש. כשביקשנו ממנה את האישורים המתאימים, כגון קבלות וכו', יכלה להמציא רק מירשם מרופא. לא היו ברשותה קבלות שציינו את מחיר הכדורים. באותה תקופה התכנסנו כדי להחליט מה ייעשה בכסף שנותר — בערך 20 אלף לירות. להחזיר את התרומות — לא היה טעם. עם התורמים נימנו אנשים שונים שתרמו סכומים קטנים. היו ביניהם חיילים שעבדו בימי החופשה שלהם ותרמו את שכרם. היו קשישות שויתרו על מחצית הפנסיה החודשית שלהן. לא מצאנו טעם לנסות לאתר את התורמים ולהשיב להם את הסכומים הקטנים האלה. התייעצנו עם גופים שונים, ולבסוף החלטנו לתרום את הכסף לעיריית-הר-צליה, שהתחייבה להקים קרן למימון מיוחדים של ריפוי בחוץ-לארץ, כאשר הריפוי בארץ אינו אפשרי.

עד כאן, דיברו כספי.

כספי סירב למסור כל פרטים על ה-נערה, שהיא כיום בת 24. לדבריו, חייה נהרסו בלא-ידי. "מי ירצה להתחתן איתה עכשיו, אחרי שכל העולם שמע על בקשתה המורה?" אמר. לדעתו נפלה הנערה קורבן ללחצים שהפעילו עליה הוריה.

"...יש משהו

בדאודורנט בוגרט

שהקיט אינו יכול

לעמוד בפניו..?

יש בו קורטוב של טדניות חסופים וניחוח גברי מעורר.

אמטר שייב, או דה טואלט, דאודורנט וסבון.

להשיג בפרפומריה המובחרת

השיג בפרפומריה המובחרת

יש משהו בשם בוגרט שונים אינו יכול לעמוד בפניו..!

אשרו יאית כרמחאים נעים

תובעת כרוך ועזות מצח!

רודה, סגן בכיר לפרקליט מחוז תל-אביב, שבו נטען שיש להעמיד את ראש אגף-החקירות הפירסום עורר סערת רוחות בפרקליטות מחוז תל-אביב, ופרקליטים שונים נחשדו בהדלפת המידע להעולם הזה. הפעם החליט הפרופסור אהרון ברק לב"דוק את הפרשה באופן אישי. הוא זימן אליו שלושה מאנשי פרקליטות מחוז תל-אביב: ויקטוריה אוסטרובסקי-כהן, אמנון רודה ודבורה חן, שייצגה את התביעה במישפט.

לאחר הבדיקה המחודשת הכריע ברק ברוח ההחלטות הקודמות — שלא לנקוט הליכים משפטיים נגד ראש אגף-החקירות. ניצב אהרון שלוש הוא כיום אחד משני המתחרים על תפקיד המפכ"ל יריבו הוא ניצב אריה איבצן, מפקד המחוז הדרומי של המישפט. אלא ששיקולים צרים מסוג זה אינם מטרידים את פרו-פסור ברק. ונראה שגם הפעם לא היתה לעובדת מעמדו של שלוש במישפט, הש"פעה על ההחלטה המישפטית. גורמים המצויים בריו משרד-המישפט, תלו את הכרעתו של ברק, בלחץ הסמיו והגליו, שהפעילה פרקליטת מחוז תל-אביב, ה"ידועה בטמפרמנט הסוער שלה. ממנו חוש"שים במשרד-המישפט בירושלים. יהיו שיקוליו של ברק אשר יהיו, דבר אחד ברור: החלטתו של היועץ המישפטי היא בעלת בסיס מישפטי רעוע ביותר, ועומדת בסתירה משועת למדיניות שנקטה ב"שנה האחרונה נגד עדים "שכהנים" או סרבנים.

סעיף החוק, שעל-פיו היה על היועץ המישפטי לממשלה לבחון את הפרשה, הוא סעיף 240 לחוק העונשין הקובע: "המוס" הודעות או עדויות בעניין אחד, בפני רשויות שונות, והודעותיו או עדויותיו סותרות זו את זו בשאלה עובדתית, ש"היא מהותית לגבי העניין, ועושה כן ב"כוונה להטעות — דינו מאסר שנתיים."

עד כאן הלשון היבשה של החוק. הטכניקה של בדיקת עדות סותרת היא פשוטה למדי: יש לבהון סוגיה זו לאור הצגת שתי שאלות: א) האם הסתירה היא אכן בשאלה מהותית. האם היתה כוונה להטעות, כלומר — האם נעשתה הסתירה ביועץ. בשאלה הראשונה אין למעשה מחלוקת, וגם היועץ, בהחלטתו, לא קבע שסתירתו (המשט"ב בעמוד 50)